

nosti, nelze mluvit, a že byl návrh na výslech svědků v tomto směru zamítnut právem.

Další důvod zmatečnosti, odvozovaný z odmítnutí žádosti za delegování jiného soudu porotního, není rovněž dán. Zákon nejen že neuznává subjektivního nároku obžalovaného, by postaven byl před jiný, než zákonně příslušný soud, nýbrž považuje zachování zákonné příslušnosti přímo za ochranu obžalovaného do té míry, že zásadu: »Nikdo nesmí býti odňat svému zákonnému soudci« povýšil na právo ústavní jak zákonem ze dne 27. října 1862, čís. 87 ř. zák., tak i ústavní listinou ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. (§ 94 odstavec druhý). Trestní soudní řád (§ 63) přestává proto na ustanovení opravného prostředku proti delegaci, přípustné toliko z důvodů veřejné bezpečnosti nebo jiných důležitých důvodů téhož rázu, čímž vylučuje opravný prostředek proti odeření delegace vůbec, zejména tudíž při žádosti obžalovaného za delegaci, když zákon takového nároku obžalovaného nezná. Není-li tu vůbec nároku obžalovaného na delegaci, nemohl odmítnutím návrhu porušen býti nějaký zákon nebo nějaká zásada řízení.

Obžalovací spis viní obě stěžovatelky ze zločinu spoluviny na zjednané a úkladné vraždě podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák., který spatřovala veřejná obžaloba v tom, že obě stěžovatelky obžalovaného V. ke zločinu zjednané a úkladné vraždy, spáchané na Karlu H-ovi, prosbami, radou, rozkazem, vyzýváním a přemlouváním zjednaly a obžalovaná H-ová mimo to úmyslným opatřením zbraně a nábojů pomáhala k jeho vykonání. Tím, že do hlavních otázek IV. a VII., v úpravě porotcům předložené, nebyla pojata slova obžalovacího spisu: »prosbami, radou, rozkazem, vyzýváním a přemlouváním«, totožnost skutku, z něhož obžalované jsou v obžalovacím spise obviněny, není dotčena, když otázky ty napořád zní, je-li obžalovaná vinna, že Jana V-ho k činu v I. hlavní otázce uvedené zjednala; neboť ony formy činnosti, v nichž spatřuje obžalovací spis zjednaní vraždy stěžovatelkami, nejsou vzhledem k zákonné definici zjednané vraždy v §u 135 čís. 3 tr. zák. zákonnými znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu; uvedení těchto forem v obžalovacím spise je beze všeho významu. Jest tudíž bezdůvodna výtka zmateční stížnosti, že při onom znění VII. hlavní otázky obžaloba není vyčerpána. Rovněž její výtka, že »úplatnost« zjednaní není v otázce zjištěna, je bezdůvodnou, poněvadž »úplatnost« není nutnou náležitostí pojmu zjednaní.

### Čís. 1370.

**V tom, že vlastník věci, zabavené mu finanční stráží pro podezření důchodkového přestupku, ve společnosti zjednaných k tomu společníků se této věci zmocnil a ji odnesl, nelze spatřovati krádež, ale ovšem po případě maření exekuce.**

**I jiná osoba než dlužník může se dopustiti přestupku dle §u 3 zák. o maření exekuce.**

**Ustanovení §u 290 tr. ř. dlužno použití i na prospěch obžalovaného, jehož trestní věc byla podle §u 57 tr. ř. vyloučena a samostatným, právoplatným rozsudkem vyřízena.**

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Františka R-a do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. ledna 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na zločinu krádeže dle §§ů 5, 171, 173, 174-II a), c), 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek, dle §u 290 tr. ř. též ve výroku, pokud jím byl obžalovaný Josef K. uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174-II a), c) a 179 tr. zák.; dle téhož ustanovení zákonného zrušil i rozsudek krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. listopadu 1922, pokud jím byl obžalovaný Rudolf M. uznán vinným zločinem krádeže dle §§ů 171, 173, 174-I. a II. a), c), 179 tr. zák. a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

#### Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného Františka R-a napadá odsuzující výrok pro zločin spoluviny na krádeži dle §§ů 5, 171, 173, 174-II a), c), 179 tr. zák. důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a), b) §u 281 tr. ř. Stížností dlužno přiznati oprávnění s hlediska zmatků čís. 5 a 9 a) §u 281 tr. ř. Právem vytýká zmateční stížnost obžalovaného, že rozsudek nezjišťuje přesně a bezvadně, zda je zde způsobilý předmět krádeže — věc cizí — a zda jednali přímí pachatelé krádeže Josef K., Pavel J. a Rudolf M. ve svůj prospěch, jak předpokládá § 171 tr. zák. Nalézací soud sice zdánlivě připouští, že vlastníkem koně byl František Sch. a že obžalovaný Josef K. (švagr Sch-ův) byl se svými společníky od Sch-e zjednán, aby koně pro Sch-e »ukradli« z držení finančního eráru, jehož orgány byl kůň při nedovoleném pašování přes hranice zabaven. Přesného zjištění v tom směru rozsudek neobsahuje, pravě, že soud bere za prokázáno, »že dotyčného koně prý koupil dle K-ova udání jeho švagr František Sch., a že jej měli — když byl finanční stráží zabaven — K. se společníky pro tohoto Sch-e »ukrásti a přivésti«. Přesné zjištění pravého stavu věci jest však důležité pro posouzení, zda je tu opravdu skutková podstata zločinu krádeže u K-a a M-a, dle shora uvedeného rozsudku již dříve vinným uznaného, po případě spoluviny na krádeži u R-a. V tom směru zjišťuje soud bezvadně pouze, že Josef K. se dvěma společníky odňal koně z držení a bez přivolení finančních orgánů a že mu František R. při činu úmyslně pomáhal tím, že mu označil místo (stáj), kde se kůň nalézá, a poradil, jak by se do uzamčené stáje dostali. Že šlo o věc cizí a že jednali přímí pachatelé v úmyslu zlodějském, rozsudek nezjišťuje. Byl-li František Sch. opravdu vlastníkem koně a zjednali si K-a a spol., aby koně »ukradli« pro něho, správně řečeno, by se zabaveného koně nedovoleně zmocnili a Sch-ovi jej přivedli, bude skutková podstata zločinu krádeže (a ovšem také spoluviny na krádeži u R-a) vyloučena, poněvadž nebude lze říci, že jde o věci cizí a že pachatelé jednali pro svůj prospěch, byvše vlastníkem zjednání a jsouce tak jeho zmocněnci, jednajícími ve prospěch zmocnitelův. Dojde-li prvý soud po novém projednání věci k náhledu, že skutková podstata zločinu krádeže není dána, bude arcit' jeho povinností, aby uvážil, nepřichází-li v úvahu u obou obžalovaných a u Rudolfa M-a skutková podstata buď spoluviny na přečinu dle §u 1. zákona o maření exekuce, po případě pře-  
stupek dle §u 3. téhož zákona. Ustanovení §u 1. zákona ze dne 25. května

1883, čís. 78 ř. z. předpokládá, že dlužník, v úmyslu, by zcela nebo z části zmařil uspokojení svého věřitele za hrozící exekuce, odstraní majetkové předměty. V tomto případě jest zjištěno, že kůň byl zabaven finanční stráží pro podezření důchodkového přestupku. Úředním zabavením a prozatímním uschováním koně bylo proti vlastníkově koně po případě proti pachatelům důchodkového trestního činu zavedeno důchodkové trestní řízení vzhledem k ustanovení §u 552 a 535 tr. zák. důchodkového. Přes to, že v době činu snad ještě nedošlo k rozsudku v trestním řízení důchodkovém a kůň nebyl prohlášen za propadlého, hrozila nepochybně vlastníkově koně exekuce již od okamžiku, kdy bylo nebezpečí, že se exekuce zavede — tohoto nebezpečí mohl si býti jak majitel koně tak pachatelé od něho zjednaní vědomi, jakmile pravý stav věci znali. K naplnění skutkové podstaty přestupku §u 3. uvedeného zákona stačí, když kdokoliv (i někdo jiný, než dlužník sám) odstraní věci, z úředního rozkazu zabavené, by jimi úřad nemohl nakládati. Z uvedeného plyne, že rozsudek prvního soudu se zakládá na nesprávném výkladu zákona, že jest zmatečný nejen dle čís. 5, nýbrž také dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. a že jest odůvodněno jej zrušiti. Poněvadž tytéž úvahy, které odůvodňují jeho zrušení ve prospěch stěžovatelův, přicházejí k dobru také spoluobžalovanému Josefu K-ovi, který zmatečnou stížností nepodal, jakož i Rudolfovi M-ovi, jenž dle rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. listopadu 1922 byl pro týž čin jako spolupachatel právoplatně odsouzen a trest si již odpykal, ježto proti němu bylo řízení z důvodu §u 57 tr. ř. jen za účelem urychlení a za účelem zkrácení vazby vedeno zvlášť a také zvláštní rozsudek vyneseno a čímž nepřestal ve skutečnosti býti spoluobžalovaným, bylo z moci úřední rozhodnuto stejně, jako by byli také uplatňovali zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř.

### Čís. 1731.

**Do výroku, že nastává ztráta práva volebního dle 4. odst. §u 3 zákona ze dne 31. ledna 1919, čís. 75 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 18. března 1920, čís. 163 sb. z. a n., nebo proto, že takový výrok nebyl vyneseno, lze si stěžovati pouze odvoláním.**

(Plenární usnesení ze dne 23. září 1924, čís. pres. 166/24.)

Praxe Nejvyššího soudu není jednotná v otázce, jakým opravným prostředkem jest odporovati výroku, že nastává ztráta práva volebního dle zákona čís. 75/1919 ve znění zákona čís. 163/1920. Kdežto rozhodnutí ze dne 13. listopadu 1922, čís. j. Kr I 1042/21, uveřejněné ve sbírce zdejší pod čís. 999 vyslovuje zásadu, že do výroku toho lze si stěžovati pouze odvoláním, pokládá se v pozdějších rozhodnutích i opravný prostředek zmatečnou stížností za přípustný.

K odstranění této neshody byla věc z příkazu prvního presidenta Nejvyššího soudu předložena k rozhodnutí plenárnímu senátu, jenž zodpověděl spornou otázku právní větou shora uvedenou z těchto